

rakta Tróndi, og í land komu páskagestir, lögtingsmenn og mín sann eisini ein, eftir øllum at døma, sjósterk eldri dama - yvir 80 - ið segðist vera ávegis til Sveits. Í góðum lag, smilandi og lætt vaggandi komu tey í land, og hetta boðaði, at vit helst ikki høvdu fyrri neyðini at stúra fyrri túrinum suður eftir. Manningin segði eisini, at veðrið var av tí allar fagrasta, men tað er nú einaferð so, at tað svarið far ein altíð frá manningini, um hon so er almenn ella nakað annað.

Ogrætt var. Túrin gjørdist eina sonn frægd, tí veðrið var gott meginpartin av leiðini. Mjórki var, so ikki bar til at njóta útsýni, tí tað var ikki har.

Men har var so nógv annað at leggja til merkis. Orsakað av verkfalli, so var ein nú fyrri fyrstu ferð ávegis við slupp millum sjóverk, togverk og virkisfýsnar menn.

Uppi á dekknum var hugnaligt prát, reyp, meðan skiparin strýddist. Og tað var nakað annað at siggja ein stóran mann í oljuklæðum og tøvðari hógvu standa og baksavið stóra bulin, ið heldur sluppini á beinari kós, enn at siggja ein skipara á brúnni, sitandi í finum stóli við fremstafingri á stýripinninum, meðan skjúrtan er opin niður á nalva.

Niðriundir var bert at halda seg framat, so fekst kaffi ella ein bitur við skerpi-ikjoti og so sanniliga eisini prát.

Skemnt undir dekki

Birgir Enni, skiparin, kokkurin og annað umborð á Norðlýsinum, hevði eisini leitað sær við henda túrin, og hann veit altíð eina góða. Um tað so er ein góð søga ella ein góð uppskrift. Birgir greiddi frá vælsnakkandi skeljum, um túrin í Grønlandi, har hann júst hevur verið í arbeiðsrindum og sjálvsagt, so má ein av Tvøroyri geva kappingar-

neytunum úr Vági eina søgu á leiðini. Hann greiddi frá, at hann hevði sagt við vágbing, at á tey á Tvøroyri høvdu bókhaldarar. Tí hetta hevði vágbingurin bert eittans svar, at í Vági nýttu tey bókreolir!

Skemnt undir dekki, men brátt sleptu vit Skúvoyinni, og vindurin vaks. Fokkan, ið hevði verið uppi, mátti takast niður, og fleiri byrjaðu at stinga trýnið upp í sjórokkið á dekknum. Bráðliga var helst heldur trongt og kvali niðriundir.

Men tað bert síðstu lötuna, áðrenn vit komu undir land í Hvalba, at hon gjørdi størvegis um seg, og helst var hetta lítið av miklum. Tað tók 3 tímar at pløða seg í gøgnum tokuna av Gomlu Rætt og til Hvalbiar.

Brátt fóru menn at skimast, og hjá tí óroynda tyktist heldur ørkymlandi, at hoyra menn rópa sínammillum; Sært tú nakað? Nei! Skal hon longur í stýriborð? Eg veit ikki!!

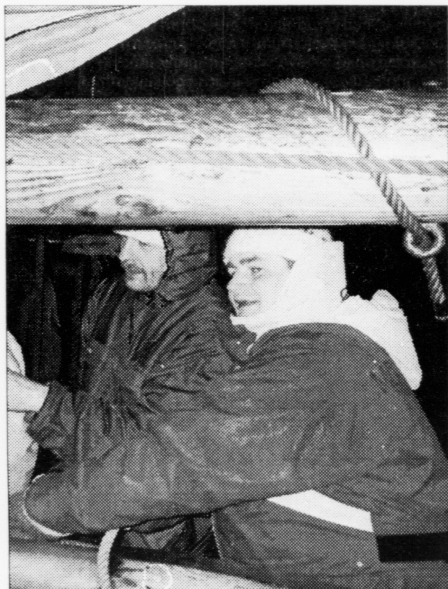
Men teir vistu! Brátt sást vitin og við dugnaligum sjómanskapi vórðu vit ferd í trygga havn. Tøkk fái manningin fyrri góða ferð. Komin í bil í Hvalba, var neyðugt at fara enn hólvgilari fram. Tjúkt var í mjórka, og tað tók rúma tíð at trálva seg millum prestarnar. Men við smakkinum av saltvatni í munninum og við einum góðum ferðaminni afturat í huganum, so gjørdi tað einki.

Púrt einki!

Maskinrímið umborð á Johonnu. Munur er á hesum mortinum og teinum á Smyrli

Skiparin á Norðlýsinum, Birgir Enni, veit altíð onkra góða sjómanssøgu

Gott er at vera væl ílatin, um tú ætlar tær dekspláss

Skiparin stendur við stýrisvøl...